

17. September 1958] [Sri C. Subramaniam]

I do not think there is much more which I have got to answer. I may assure the hon. Members of this House that it has been the policy of this Government not only to sanction the schemes but also to see that they are properly implemented and implemented to the best advantage of the State at the minimum cost. When we take stock of the schemes implemented in the Five-Year Plan period, Dr. John may not agree with me that we have done something substantial, but I am sure he will pass on a good chit, not to the Government as such, not to the Ministers as such, but to the various departments, and to the various officers who have toiled hard to make this Plan a success. Thank you.

MR. CHAIRMAN : Now, let us continue the discussion on the general food situation in the State.

IV.—GOVERNMENT MOTION.

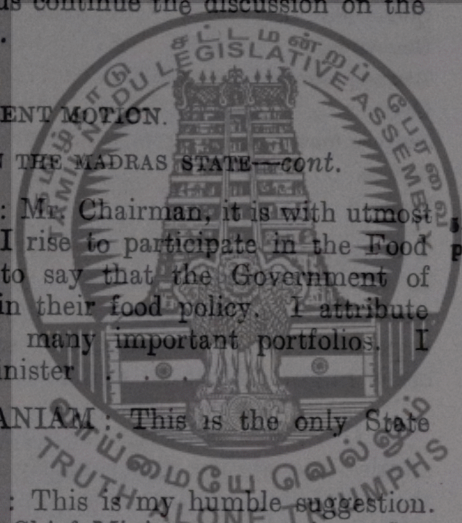
GENERAL FOOD SITUATION IN THE MADRAS STATE—cont.

* SRI JOHN ASIRVATHAM : Mr. Chairman, it is with utmost disappointment and distress that I rise to participate in the Food debate today. Needless for me to say that the Government of Madras have hopelessly bungled in their food policy. I attribute this to one Minister having too many important portfolios. I appeal to the Hon. the Chief Minister.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : This is the only State which has done well in India.

* SRI JOHN ASIRVATHAM : This is my humble suggestion. I would suggest to the Hon. the Chief Minister to appoint a few more Ministers and see that the portfolios are re-allocated. By making such adjustments the Government can end the lawlessness and disorder prevailing in the State on the one hand and solve the problem of unemployment and abject poverty on the other. I am sure you are aware of the fact that hundreds and thousands of families go even without a single meal these days owing to the soaring prices. During the last general elections I had heard poor Harijans say 'காங்கிரஸ் கவர்ன்மென்ட் வந்ததிலிருந்து எங்கள் வயிற்றிலே அடிக்குர்கள், Sir'. Not only the poor but also the lower middle and middle classes have been very hard hit by the rise in prices. I shall shortly quote facts and figures. The Government have proved themselves thoroughly unfit and incompetent to meet this abnormal food situation.

Sir, the district of Tanjore is called the granary of the South. It is situated in the heart of Tamil Nad, so to speak. I do not understand why enormous quantities of rice should be exported to Kerala. First, we must take care of ourselves. We must feed the hungry, the needy and the poor in our own State. We must

3-30
p.m

[Sri John Asirvatham]

[17th September 1958]

conserve all the stocks that are available here for even distribution amongst the poor. Let us not depend on the Centre for doles or the Southern Zone, but make food a State subject and stand on our own legs. I am giving some statistics showing how the food situation has aggravated to an alarming degree.

(1)	Present price.			Price six months ago.			Price one year ago.		
	(2)			(3)			(4)		
	RS.	A.	P.	RS.	A.	P.	RS.	A.	P.
Rice of the first sort	1	2	6	0	14	6	0	14	6
Raw rice	1	1	0	1	0	0	1	0	0
Coconut oil (one viss)	2	5	0	1	14	6	1	10	0
Cummun seed	8	0	0	5	0	0	3	12	0
Garlio (one viss)	2	0	0	1	2	0	0	12	0
Tamarind (one viss)	0	15	0	0	10	0	0	8	0
Spices (cardamom)	37	8	0	30	0	0	30	0	0
Cloves (one viss)	39	0	0	29	0	0	15	0	0
Cinnamon	20	0	0	10	0	0	7	8	0
Bengal gram (one measure)	1	12	0	0	12	0	0	10	6
Gram	1	4	0	1	0	0	0	15	0
Jaggery (one viss)	0	13	0	0	10	0	0	8	0
Saffron	1	4	0	1	0	0	0	14	0
Mustard	1	14	0	1	12	0	1	12	0

I charge the Government, therefore, with absolute incompetence to tackle the food situation. I hope and pray that wisdom and understanding will dawn on the Chief Minister and that he will appoint a few more Ministers so that this unfortunate economic crisis might be put an end to.

* DR. V. K. JOHN : Mr. Chairman, Sir, I am one of those who admire the ability and sagacity of the Home Minister to handle the portfolios entrusted to him. I think he can take up any portfolio and do justice to it, but he will do best justice to the portfolio of Propaganda. I think nobody in the whole of India will beat him as Minister for Propaganda. What is it that we have got here? There is a Government Resolution which runs as follows :—

‘and on such consideration, this House approves the policy of the Government.’

I have read this over and over again. From the statement which the Hon. Minister has laid on the table of the House, I find that there is no policy whatsoever for the Government. The Government want to take credit for the fact that the food position is good, that the monsoon is all fair and that in spite of what the Government have done, the ryots have produced something. They also want to take credit for the fact that while in Uttar Pradesh, Bihar and West Bengal the prices have gone up, in Madras the prices have not gone up to that extent. But they also say that the foodgrains cannot be transported beyond the Southern Zone. As for a solution to the problem of the rise in the prices of foodstuffs,

17th September 1958]

[Dr. V. K. John]

I would suggest to the Hon. the Food Minister who, I am quite sure, will understand it very quickly, that he should not disregard the fundamental economic principle underlying the law of supply and demand. Now, it is said that we are producing 46 lakhs and odd of tons of grains. Suppose we produce 100 tons and the demand is for 200 tons. Then the price will go up. Always we must remember that the price of essential commodities or any other article depends upon the rule of supply and demand. If the demand is more and the supply is less, you can never control it by any measure whatsoever because control and blackmarket go together. In wartime, the demand was very great and the supply was stationary. Crores of rupees were spent by the Government on war efforts. They put vast sums of money into the hands of people and what else can a man do when he gets money? He goes to the market to buy foodgrains and clothes. When more purchasing power is created in the people in the shape of money, the law of supply and demand comes into play and there is more demand and less supply. This Government have now revived the wartime conditions by their Five-Year Plans. There are two Five-Year Plans. The Government have put into the hands of the people crores of rupees. The people rush with that money to the market and the supply is not there. Therefore, the price rises up.

Another economic principle, which I am quite sure the Hon. Sri M. Bhaktavatsalam can understand, is that when prices go up, the value or purchasing value of the rupee comes down. The rupee is not to be eaten. We are concerned with its purchasing value. Now, what is the state of the cost of living in other parts of the world? The other day I read a paper issued by the Government of Madras which showed that in America the cost of living was 112 points, 100 being the index number in 1939, that is, before the war started. So, it has gone up only by 12 points. The hon. the Leader of the Opposition Dr. Lakshmanaswami Mudaliar was saying—he had been to Europe and returned from Britain only the other day—that in Britain, the cost of living was only 60 or 70 points more than that in 1939. What is here? It is 400 points. It is still rising. When the value of the rupee is going down, the prices of articles are going up. What is the result? When a man is paid Rs. 100 and when he goes to the market, he finds that the amount of Rs. 100 is worth only Rs. 25 and, therefore, he wants more. The wage-earner wants more wages. So also, the Non-Gazetted Officer wants more pay. Suppose you pay him Rs. 15 more. When he goes to the market, he still finds that the prices are more and that the amount is not sufficient. The Government have put into the hands of people more money. All private agencies (including myself) have to pay more to their staff, because the purchasing value of the money has come down. The Government are entirely responsible for this. They have bungled from beginning to end. I am not taking of the Government of Madras alone. The Government of Madras are to-day spending Rs. 65 crores instead of only Rs. 10 crores. The value of Rs. 65 crores is only worth Rs. 10 crores.

5-40
P.m.

[Dr. V. K. John]

[17th September 1958]

When you put more money into the hands of the people, you must know that the value of the rupee would go down. Suppose every day you pay every man in India Rs. 1,000. What will happen? The commodity prices will go up. An economic crisis will follow. This simple economic principle is forgotten, is disregarded, by the Government and colossal amounts have been spent. The Government are now spending six or eight times more than what they should. The other day, I said that the Government were not benefited by the experience in the past. An American writer wrote; "History teaches one thing, one thing only, it teaches nothing". The experience which the Congress Government could have had does not teach them that they should not put into the hands of people crores of rupees without sufficient production. Production cannot come in a day. It takes a long time. Our agriculturists are ignorant people, but they are doing their very best. Even in the case of the agriculturists, while one could get an agricultural labourer at Re. 1 a day previously, one could not get a labourer at that wage now. If one wants an agricultural labourer, one must pay very much more. Our exports are affected. Madras kerchief cannot be sold in Africa simply because Manchester and Japan would produce it at half the cost. The cost of living here has gone up and it is that that you should bring down. What is the use of saying that we are producing 46 lakh tons when the demand is more? It is the demand which you have created by colossal expenditure. You have destroyed capital formation. During wartime when something was in short supply, the private agency found it. Now, what have you done? You have destroyed capital formation. You are collecting money from people by way of excise duty and various other duties and you are also borrowing from the people. What are the Government to-day both in Madras and at the Centre doing? They are putting more money into the hands of the people. Prices are going up. The Government in the State and at the Centre should see that expenditure is brought down to the level that prevailed in 1939. The country is heading towards an economic crisis, and at this rate of expenditure, there will be a catastrophe. That is why, Sir, I moved my Resolution, "that this House condemns the policy of the Government which is leading the State and the country to an economic crisis resulting in the rise in the cost of agricultural products and the cost of living".

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே உணவுப் பிரச்சனை ஒரு உயிர்ப் பிரச்சனை. ஆகையால் உணவுப் பிரச்சனை பற்றிப் பேசும்போது, தமிழ் பாஷையிலேயே பேச விரும்புகிறேன். உணவு நெருக்கடி இருக்கிறது என்பதற்காக, உணவு சம்பந்தமான பொறுப்பை வகிக்கும் நம் ராஜ்ய உள்நாட்டு மந்திரியைக் குறை கூறுவது கூடாது என்று நினைக்கிறேன். அவர், தாம் இருக்கும் நிலையில் இருந்துகொண்டு எவ்வளவு செய்ய முடியுமோ அவ்வளவையும் செய்திருக்கிறார். அதில் யாதொருவிதமான சந்தேகமும் இல்லை. இப்போது இந்த ராஜ்ய உணவுப்பொருள்கள் சம்பந்தமான எல்லா அதிகாரங்களும் நமது ராஜ்ய உள்நாட்டு அமைச்சரிடம் இல்லை. பல அதிகாரங்கள் மத்திய அரசாங்க அமைச்சராகிய ஸ்ரீ ஜெயினிடம் இருக்கின்றன. இதை நாம் முதலில் மனதிற கொள்ளவேண்டும். நமது ராஜ்ய உள்நாட்டு அமைச்சரே

17th September 1958] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

இந்த அறிக்கையில் இந்த ராஜ்யத்தை உணவு மண்டலத்தில் சேர்க்க வேண்டாமென்று இந்த சர்க்கார் சொல்லிற்று என்றும், ஆனால் அதை மத்திய சர்க்கார் ஏற்கவில்லை என்றும் கூறியிருக்கிறார். இதிலிருந்தே, இந்த ராஜ்ய உணவுப் பிரச்சனையை இவரால் மட்டுமே தீர்த்துவிட முடியாது என்பது தெரிகிறது. நம் ராஜ்ய உணவு தானியங்கள் சம்பந்தமான அதிகாரங்கள் நம் ராஜ்ய சர்க்காரிடமே இருக்கவேண்டும். அந்த அந்த ராஜ்யங்களின் உணவு சம்பந்தமான அதிகாரங்களும் பொறுப்புகளும் அந்த அந்த ராஜ்ய சர்க்கார்களிடம் இருக்கவேண்டும். அப்படி இருந்தால்தான் பிரச்சனை சரிவரவும், உடனடியாகவும் தீர்க்கப்படும். இப்போது அப்படியில்லை. இதன் காரணமாக, நம் ராஜ்ய உணவு நிலைமை மத்திய சர்க்காரின் திட்டக் குழிமுற்றத்திற் கொண்டு வரவில்லை. நம் ராஜ்ய உணவு நிலைமையும் திட்டக் குழுவில் உணவு நிலைமைபற்றி எடுக்கப்படும் முடிவுகளும் ஸ்ரீ ஜெயினுக்குப் புரியவில்லை. ஸ்ரீ ஜெயினுக்கு இந்த இரண்டும் புரியவில்லை என்று நான் சொல்லவில்லை. இதை அவரே சொல்லியிருக்கிறார். அவருடைய பேச்சு பத்திரிகைகளில் வந்திருக்கிறது. இதையும் நாம் மனதிற்கொள்ளவேண்டும்.

இரண்டாவதாக, உணவுப் பிரச்சனை கட்சிப் பிரச்சனையல்ல. இது சமூகப் பிரச்சனை. உணவுப் பிரச்சனை, காங்கிரஸ் கட்சியையோ, எ தீர்க்க கட்சியையோ சேர்ந்ததல்ல. ஆகையால், உணவு நிலைமையை அவ்வப்போது கவனித்து, தகுந்த யோசனைகளை அரசாங்கத்திற்குக் கூறுவதற்கென, எல்லாக் கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்களையும் கொண்ட ஒரு குழுவை அமைக்கவேண்டும். அக் குழு தாற்காலிகக் குழுவாக இருக்கக் கூடாது. அது நிரந்தரமான (பெர்மனெண்ட்) குழுவாக இருக்கவேண்டும்.

இங்கே நம்முடைய சட்டசபையிலே ஒரு நாளைக்கு மூன்று வேளையாவது மக்களுக்குச் சாப்பாடு கிடைக்கவேண்டுமென்று சொன்னார் ஸ்ரீ அண்ணாதுரை. அதற்குமேல் வேண்டுமென்று நான் சொல்ல வரவில்லை. மூன்று வேளை சாப்பிட்டால் போதும். ஒவ்வொருவருக்கும் 16 ஒளன்ஸ் கொடுப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். 20 ஒளன்ஸ் கொடுப்பது என்றால் 46 லட்சம் டன் உற்பத்தி என்பது இறங்கிவிடும். ஒளன்ஸ் கணக்கைக் காட்டிலும் ஆழாக்கில் ஒரு மனிதனுக்கு ஒரு நாளைக்கு எவ்வளவு வேண்டும் என்று கணக்கிட்டால், சரியாக எனக்குப் புரியக் கூடியதாக இருக்கலாம். ஆனால் மக்களுக்கு அரிசி விற்ப்போது நிறுத்தல் அளவில் கொடுப்பது தான்—நிறுத்துக் கொடுப்பது தான்—நல்லது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். ஆழாக்கு மூலமாக அளந்து கொடுப்பதில் அநேக எமாற்றங்கள் நடைபெறுகின்றன. ஏழைகள் சொல்லி இது எனக்குத் தெரியும். ஆகவே, நிறுத்தல் அளவில் அரிசியைக் கொடுப்பதே நல்லது. மேலும் ஒளன்ஸ் கணக்கில் பார்த்தாலும் 16 ஒளன்ஸ் என்பது குறைவு என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். உணவு என்று இரண்டு வேளை சாப்பிட்டால் போதாது. இட்டிலி, தோசை எல்லாம் வேண்டித்தான் இருக்கிறது. அதுவும் நம்முடைய உணவுப் பண்டங்கள் எல்லாம் அரிசியினால் செய்யப்படவேண்டியவை. அரிசிதான் நம்முடைய பிரதான உணவு. கொஞ்சக் கொஞ்சம் கோதுமையையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம் என்பது மிகவும் தப்பு என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். கோதுமை சாப்பிடுவதாக இருந்தால், கொஞ்சமாகச் சாப்பிடவேண்டும். நாம் அரிசி சாப்பிட்டு அரிசி சாப்பிட்டு நிறையச் சாப்பிட்டால் தான் வயிறு நிரம்பியதாகத் தோன்றும். கோதுமை விஷயம் தெரியாது. கோதுமையை அரிசியைப் போலச் சாப்பிட்டு விட்டு அப்பாடி, அம்மாடி என வயிற்று நோவு கண்டவர்களைப்பற்றி எனக்குத் தெரியும் (சிரிப்பு) இன்னென்று, அரிசி சமைத்தல் முறையே வேறு. கோதுமை பக்குவம் செய்தல் முறையே வேறு. சமையலிலேயே இரண்டுக்கும் வித்தியாசம். நமக்கு உணவுப் பிரச்சனை என்பது அரிசிப் பிரச்சனைதான். நம் ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தவரையில் அரிசியைத் தவிர நாம் எதைப் பற்றியும் கவலைப்படக் கூடாது. இதை எப்போதும் ஞாபகத்தில் வைத்திருக்க வேண்டும். கோதுமையையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று உத்தரவு போட்டுவிடலாம். இந்த உத்தரவுக்கு வயிறு கேட்காது. கோதுமைக்குப் பதிலாகக் கம்பு, கேழ்வரகு சேர்த்துக்கொள்ளுங்கள் என்றால், ஒரு வேளை அவர்கள் சம்மதிக்கலாம். முன்பு அவர்கள் அப்படிச் சாப்பிட்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

[17th September 1958]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: நான் ஒரு சிறைக்குச் சென்று சுற்றிப் பார்த்தபோது, அங்கிருந்த அரசியல் கைதிகள் “எங்களுக்குக் கம்பு, கேழ்வரகு கொடுக்கவேண்டாம். கோதுமை கொடுத்தால் போதும்” என்று சொன்னார்கள்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : ஜெயிலில்தான் அந்த மாதிரிப் பேச்சுக் கிளம்பும். ஒருத்தர் தயவில் வாங்கவேண்டியிருக்கிறது. கோதுமையாவது கொடுங்கள் என்று கேட்டிருக்கலாம்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : மில்லட், வேண்டாம் என்றார்கள்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : மில்லட் சாப்பிடுகிற பழக்கம் நம் தேச மக்களுக்கு உண்டு என்று சொன்னேன். இப்போது அவர்களும் உணவு வகையை மாற்றிக்கொண்டிருந்து மில்லட் வேண்டாம் என்று சொன்னால் உற்பத்தியையே விட்டுவிடுங்கள். நான் மில்லட் கொடுக்கத்தான் வேண்டும் என்று வற்புறுத்தவில்லை. அரிசிதான் வேண்டும் என்று சொல்ல வந்தேன். நம்முடைய தேவை அரிசி தான். ஆகவே, அரிசி உற்பத்தியைப்பற்றிக் கவனிக்கவேண்டும். அதை அரசியலார் நிலச் சீர்திருத்தத்தோடு கலந்துவிட்டார்கள். அது பெரிய தப்பு என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். அதுவும் முக்கியமாக நிலச் சீர்திருத்தம் என்று நாம் செய்திருக்கும் காரியங்கள் தாம் உற்பத்தியை வெகுவாகப் பாதித்திருக்கின்றன. நிலச்சுவாந்தாருக்கும், பண்ணையாளுக்கும் சண்டை. இடையில் உள்ள குத்தகைக்காரர்களிடையே சண்டை. சண்டை திருவதற்குச் சட்டசபையில் பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம். திருத்தங்கள் கொண்டு வந்து கொண்டிருக்கிறோம். இதனால் எல்லாம் விளைகிற பயன், உற்பத்தி பாதிக்கப்படுவதுதான். நிலம் இல்லாதவர்களுக்கு நிலம் பிரித்துக் கொடுக்கப் படவேண்டும் என்கிற அபிப்பிராயத்தை இப்போது எல்லோரும் கொண்டிருக்கிறார்கள். யானையைக் கட்டித் தீனி போடுகிற மாதிரித்தான் இது. நிலத்தைப் பிரித்துக் கொடுத்துவிட்டால், அவன் செலவுக்கு எங்கே போவான்? பணம் எது? (ஒரு குரல்—சாகுபடி செய்கிறார்கள். இன்னொன்று: ஏன் சாகுபடி செய்ய மாட்டார்கள்?) சாகுபடி செய்வதற்கு இருந்தால், நல்ல அனுபவம் வேண்டும், தேர்ச்சி வேண்டும். நல்ல அனுபவம் உள்ளவர்களுக்கு நிலத்தைக் கொடுப்பதில் ஆட்சேபணை இல்லை. தரிசை வைத்துகொண்டு திண்ணையில் உட்கார்ந்து பேசுபவர்களுக்கு நிலத்தைக் கொடுத்தால், என்ன சாகுபடி நடக்கும் என்று கேட்கிறேன். சாகுபடி முறையில் நல்ல தேர்ச்சி, அனுபவம் எல்லாம் உடையவர் மன்றாடியார். மன்றாடியாரிடம் நிலம் இருந்தால் நல்ல முறையில் சாகுபடி செய்வார்கள். ஏன் போன்றவர்களிடத்திலே நிலத்தைக் கொடுத்தால் நாங்கள் மன்றாட வேண்டியது தான். ஊருக்கு ஊர் வித்யாசம். வானம் பார்த்த பூமியில் ஒன்று சொல்வார்கள். தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் இருப்பவர்கள் ஒன்று சொல்வார்கள். ஆகவே, உணவுப் பிரச்சினையோடு நிலச் சீர்திருத்தப் பிரச்சினையைச் சேர்க்கக் கூடாது என்பது என்னுடைய கருத்தாகும். சேர்த்தால் பலவிதமான கெடுதல்கள் தான் உண்டாகும்.

இன்னொன்று. அதிக நிலம் யாருக்கும் இருக்கக்கூடாது. எல்லோருக்கும் குறைச்சலாக நிலம் இருந்தால் போதும் என்கிற அபிப்பிராயத்திலே அதிக நிலம் உடையவர்களிடமிருந்து நிலத்தைப் பிரித்து நிலம் இல்லாதவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்கிற அபிப்பிராயம் வெகுவேகமாகப் பரவி வருகிறது. ஒருவனிடம் இரண்டு ஏக்கர் நிலம் இருந்தால், அவன் என்ன செய்வான்? கீழே இருப்பவனை உயர்த்தவேண்டும். இரண்டு ஏக்கர் வைத்திருப்பவனை, ஐந்து ஏக்கர் உடையவனாக, பத்து ஏக்கர் உடையவனாக உயர்த்தவேண்டும் என்கிற கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்காது, மேலே இருப்பவனைக் கீழே இறக்குவதில்தான் அக்கறை காட்டுகிறார்கள். நன்றாக விளைச்சல் செய்யவேண்டுமென்றால், குறைந்தது 50 ஏக்கர் வரையிலுமாவது இருக்கவேண்டும். நிறைய இருப்பதில் தப்புக் கிடையாது. குறைவாக இருக்கிறவர்களுக்கு அதிக நிலம் கிடைக்க வழி செய்யவேண்டும் என்கிற ஒரே ஒரு கொள்கையைத்தான் நாம் கடைப்பிடித்தாகவேண்டும்.

17th September 1958] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

இப்போது குத்தகைக்காரர்களிடம் சர்க்காருக்குக் கொஞ்சம் அதிக அனுதாபம் பிறந்திருக்கிறது. குத்தகைதாரரை உயர்த்தி நிலச்சுவாந்தாரைக் கீழே தள்ளுவதைப் போன்ற தப்பு வேறு எதுவும் இல்லை. அப்படிச் செய்தால் உணவு தானிய உற்பத்தி குறையும். நிலச்சுவாந்தார்தான் நிலத்திற்காக—விவசாயத்திற்காக—பணம் செலவழிக்க முன்வருவார். மற்றவர்கள் விவசாயத்திற்குப் போதிய பணம் செலவழிக்க முன் வர மாட்டார்கள். மற்றவர்கள் விவசாயத்திற்குப் பணம் செலவழிக்கத் தயாராக இல்லை. விவசாயத்திற்காகச் செலவு செய்யும் பணம் திரும்ப வருமா என்று அவர்கள் பயப்படுகிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களை உணவு தானியங்களை உற்பத்தி செய்யச் சொல்வது தப்பு.

இரண்டாவது, நம் தேசத்தில் மழைபெய்தால் தான் உணவு தானியங்கள் விளையும். மின்சாரமும் மழையை நம்பித்தான் இருக்கிறது. தண்ணீர் இருந்தால்தான் மின்சாரம் உற்பத்தி செய்ய முடியும். உணவு நிலைமையில் we are self-sufficient என்று சொன்னால், அது self-satisfaction தான். 6 p.m.

இனிமேல் வருங்காலத்திற்கு உணவு தானியங்களைச் சேர்த்து வைக்க வேண்டும். வருங்காலத் தேவையைச் சமாளிப்பதற்காக எப்போதும் சர்க்காரிடம் ஓரளவுக்கு உணவு தானியங்கள் ஸ்டாக்கு இருக்கவேண்டியது மிகவும் அவசியம். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நான் ஒரு யோசனை சொல்ல விரும்புகிறேன். அரசாங்கத்தார், விவசாயிகளிடமிருந்து வரி வாங்கும்போது நெல்லாக வரி வாங்கலாம். வரியைப் பணமாக வாங்காமல் நெல்லாக வாங்குவது தேவலை என்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படிச் செய்தால் அரசாங்கத்திற்கும் நிறைய நெல் சேரும். இப்போது அரிசியாக வைத்திருக்கிறார்கள். அரிசி குறுகிய காலத்திலேயே கெட்டுப் போய் விடுகிறது. அது கெட்டுப்போகக்கூடிய காலத்தில், 50 ரூபாய்க்கு விற்கக்கூடிய அளவு அரிசியை 20 ரூபாய்க்கு விற்கிறார்கள். இதைத் தவிர்க்க வேண்டும். எனவே சர்க்கார், வரியை நெல்லாக வாங்கலாம்.

உணவுப் பிரச்சனை ஒரு அகில இந்தியப் பிரச்சனை என்றும், உணவுப் பிரச்சனை சம்பந்தமான பொறுப்புகளை சுமுகம் முழுவதும் ஏற்க வேண்டும் என்றும், நம் ராஜ்ய உணவு நெருக்கடிக்கு நமது ராஜ்ய உள்நாட்டு அமைச்சர்தான் பொறுப்பாளி என்று சொல்வதற்கு நான் தயாராயில்லை என்றும், உணவுப் பிரச்சனையை நிலச் சீர்திருத்தத்துடன் சேர்க்கக் கூடாது என்றும் சொல்லிக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : Vidwan T. Muthukannappan will now speak.

SRI M. PATANJALI SASTRY : I would like to make a few remarks, with your leave, Sir.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member will speak after Vidwan T. Muthukannappan,

* VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : மதிப்பிற்குரிய மன்றத் தலைவர் அவர்களே, முதற்கண், புதிதாகத் தமிழில் பேசிய கணம் அங்கத்தினர்களுக்கு தமிழ்த் தாயின் ஆசியையும் என் நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். கணம் அமைச்சரின் உணவு நில ஆறிக்கையானது உண்மையிலேயே வாடிய பயிருக்கு வான் மழைபோல ஆக்கமும் ஊக்கமும் தருவதாக இருக்கிறது என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஒரு நாட்டின் நலன் பெரிதும் உணவு நிலையைப் பொறுத்துத் தான் இருக்கிறது. உணவு நாட்டின் உயிர்நாடி என்பது அனைவருக்கும் தெரியும். அன்னம் ஒடுங்கினால் ஐந்தும் ஒடுங்கும்; வாழ்வதெல்லாம் வயிற்றுக்குத் தான். ஒரு நாட்டில் உணவு தானியங்கள் குறைவின்றி

[Vidwan T. Muthukannappan] [17th September 1958]

வளமாக இருந்தால்தான், அந்த நாடு நோயற்ற வாழ்வுடனும், மிகுந்த செல்வத்துடனும், இன்பத்துடனும், பாதுகாப்புடனும் இருக்க முடியும். இதைத் திருவள்ளுவர்

“ பிணியின்மை செல்வம் விளைவின்பம் ஏமம்
அணியென்ப நாட்டிற்கிவ்வைந்து.”

என்று சிறப்பாகக் கூறியிருக்கிறார். மேலும்,

“ தள்ளா விளையுளும், தக்காரும் தாழ்வினாச் செல்வரும் சேர்ந்து ”
சிறந்திருந்தது இப் பெருநாடு.

“ வயலெலாம் விளை செஞ்சாலி
வரப்பெலாம் வளையின் முத்தம் ”

என்று புலவர்கள் இத்தமிழ் நாட்டின் வளத்தைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார்கள். இச்சமயத்தில் ஒரு நாடோடிப் பாடலும் என் நினைவுக்கு வருகிறது—

“ மாடுகட்டிப் போரடித்தால்
மானாது செந்தெல் என்று

ஆனை கட்டிப் போரடிக்கும்
அழகான தென்னாடு ” என்பது தான்.

இப்படி வற்றாத வளங்கொழித்த வண்டமிழ் நாட்டில் என்றைக்கு ஆங்கிலேயன் அடியெடுத்து வைத்தானோ அன்றைக்கே பிடித்தது சனியன். வெள்ளையர்கள் இந்த வளமார்ந்த நாட்டைச் சுரண்டிச் சூறையாடி வரண்ட பாலேவனமாகச் செய்துவிட்டுச் சென்றுவிட்டார்கள். ஆங்கிலேயன் ஆண்ட காலத்திலும் அதற்குப் பின் சில ஆண்டுகளும் இந்நாட்டில் பஞ்சமும், லஞ்சமும், வஞ்சமும், நஞ்சமும் கொஞ்சமா தாண்டவமாடின ?

நமது அரசாங்கத்தார் அப்பாலேவனத்தைச் சோலேவனமாக்கவே முயன்று வருகிறார்கள். நல்லாட்சியில் பஞ்சமோ, லஞ்சமோ கொஞ்சமும் இருக்கக்கூடாது. இந்த நோக்கம் ஈடேற வேண்டுமானால் நாட்டில் குறைவிலாத விளைபொருள்கள் இருக்க வேண்டும். எனவே தான் அரசாங்கத்தார் பாலேவனங்களைச் சோலை வனங்களாக்க முயற்சி செய்து வருகிறார்கள். ஐந்து ஆண்டுத் திட்டங்களின் அடிப்படைத் தத்துவமே அது தான். உணவு தானிய உற்பத்தியை அதிகரிப்பதற்காகத்தான், சமூக நலத் திட்டங்களையும் வட்டார அபிவிருத்தித் திட்டங்களையும் அரசாங்கத்தார் நிறைவேற்றி வருகிறார்கள். இது குறித்து நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

1953-ம் ஆண்டு, ஆந்திராப் பிரிவினையின்போது நம் ராஜ்யத்தில் உணவுப் பற்றாக்குறை அதிகமாக இருந்தது. நமது ராஜ்யத்தில் 1956-57-ல், 46.22 லட்சம் டன்னும், 1957-58-ல் 46.58 லட்சம் டன்னும் உணவு தானியங்கள் உற்பத்தியாயின. இப்போது நம்மிடம் 36 லட்சம் டன் உணவு தானியங்கள் உபரியாக இருக்கின்றன. இதுவும் முடிவான நிலை அல்ல. வருட இறுதியில் நிலைமை மாறக்கூடும். தென்மேற்குப் பருவக்காற்று மிகவும் அனுகூலமாயிருந்தது. வட கிழக்குப் பருவ மழையும் அனுகூலமாயிருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம். குறுவைப் பயிர் அக்டோபரில் கிடைக்கும்போது அரிசியின் விலை குறையக்கூடும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம். நம்பிக்கையுடன்தான் வாழவேண்டும். நம்பிக்கை தான் வாழ்வை வளப்படுத்தும்.

இந்த நிலைமையில், தென் உணவு மண்டலத்தில் நமது ராஜ்யம் இருப்பதுதான், நமது ராஜ்ய உணவு நெருக்கடிக்குக் காரணம் என்று தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். சென்னை மாத்திரம் ஒரு தனி மண்டலமாக இருந்திருந்தால், இந்த நெருக்கடி ஏற்பட்டிருக்காது. இப்போது, ஆந்திராவில் உணவு தானியங்கள் அதிகமாக இருக்கின்றன; மைசூரில் உணவு தானியங்கள் போதிய அளவு இருக்கின்றன; கேரளாவில் தான் உணவு தானியங்கள் குறைவாக இருக்கின்றன. கேரளாவில் பற்றாக்குறை இருப்பதால்

17th September 1958] [Vidwan T. Muthukannappan]

தான் நமக்கு சிக்கல்கள் வருகின்றன. முன்பெல்லாம் நாம் பிறருக்குத் தாராளமாக வழங்கி வந்தோம்; அப்போது நம்மால் அது முடிந்தது. இப்போது நாம் அவ்வளவு நல்ல நிலைமையில் இல்லை. எனவே, இன்மேல் “தனக்கு மிஞ்சித் தான் தானம்” என்ற பழமொழிக்கிணங்க நாம் நடந்துகொள்ள வேண்டும். இருந்தாலும், இப்போது நமக்கு உபரியாக இருக்கும் 2½ லட்சம் டன் உணவு தானியங்கள் தான் கோளாவிற்கு அனுப்பப்படுகிறது. நபருக்கு நாளொன்றுக்கு உணவு தானிய அளவு 16 அவுன்ஸ், ஆனால் நாம் 15.4 அவுன்ஸை உட்கொள்கிறோம். அதன் காரணமாக உபரியாக இருக்கும் 2½ லட்சம் டன் உணவு தானியங்கள்தான் கோளாவிற்கு அனுப்பப்படுகின்றன என்று கனம் அமைச்சர் தமது அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இதைப் பல கனம் அங்கத்தினர்கள் மறந்துவிட்டுப் பேசினார்கள். ஒரு கனம் அங்கத்தினர் “ப்ளண்டர்” பல்லவி பாடினார். மற்றொருவர் “பங்க்னிங்” பல்லவி பாடினார். அவர் இதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டிருந்திருப்பாரானால், அப்பல்லவி பாடியிருக்க மாட்டார். அவர் பல்லவியுடன் நின்றுவிட்டார். அனுபல்லவியும் சரணமும் பாடவில்லை. அனுபல்லவியும் சரணமும் பாடுவதற்கு அவரிடம் உண்மையில் விஷயம் இல்லை.

முன்பு இந்த மாநிலத்தில் பெரும்பான்மையான மக்கள் கேழ்வரகு சாப்பிடுவது வழக்கம். மக்கள் கேழ்வரகுக் கூழ் சாப்பிட்டு வந்தார்கள். கூழ் உடல் நலத்திற்கும் உகந்தது, சத்தானது. “கூழ் குடித்தவன் குண்டு, சோறு தின்னவன் சோத்தை” என்று சொல்வதுண்டு. இனிமேல் அந்தப் பழமொழியைப் புது மொழியாக “கூழ் குடிப்பது குறைவு, சோறு தின்பது சொகுசு” என்று மாற்ற வேண்டியது தான். அரிசியில்லாத நிலையில் இத்தகைய உணவுகளை மக்கள் சாப்பிடும்படி செய்வதற்கான பிரசாரத்தை அரசாங்கத்தார் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். கேழ்வரகு சிறந்த உணவு. இது உடலுக்கு நல்ல வளம் தரும் உணவு. இப்போது கேழ்வரகை “ராகி மால்” என்று விற்கிறார்கள். நான்கு அணுவிற்கு வாங்கிய கேழ்வரகை ராகி மால் என்று நான்கு ரூபாய்க்கு விற்கிறார்கள்.

என்னுடைய மற்றுமொரு சிறிய கருத்தினை அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். தியணைக்கும் படையினர், சேனையிலுள்ள போர் வீரர்கள் முதலியவர்கள் தினந்தோறும் இரண்டு மணி நேரமாவது பயிர்ந்த தொழில் செய்ய வேண்டும். அரசாங்கம் அவர்களைப் பயிர்ந்த தொழில் செய்யச் செய்தால் அதனால் இன்னும் அதிக உபரி உணவு தானியங்கள் ராஜ்யத்திற்குக் கிடைக்கும். அவர்களைப் பயிர்ந்த தொழில் செய்யச் செய்து அந்த வருமானத்தை அவர்களுக்கே அளித்து விடச் செய்யலாம். மேலும் கல்லூரிகளிலும், பள்ளிகளிலும் மாணவர்களுக்கு விவசாயத் தொழில்களைக் கற்றுக்கொடுக்கலாம். அவர்களை விவசாயத் தொழிலில் ஈடுபடுத்தலாம். அடிப்படைக் கல்வித் திட்டத்தில் அநேகமாக, நூற்பு மட்டுமே அடிப்படைத் தொழிலாக இருக்கிறது. அத்துடன் விவசாயத்தையும் பெருவாரியாக அடிப்படைத் தொழிலாக ஆக்கினால், அவ்வாறும் உணவு தானிய உற்பத்தியைப் பெருக்கலாம்.

மேலும் இப்போது உணவு உற்பத்தியைப்பற்றிப் பேசப்படும்போது, முக்கியமான ஒரு விஷயம் விடுபட்டிருப்பதாக நான் நினைக்கிறேன். மீன் வளத்தைப்பற்றிக் கொஞ்சம் கூடக் குறிப்பிடப்படவில்லை. மீன் ஒரு சிறந்த உணவு. மீன் நல்ல உணவு. பலம் தரும் உணவு. நமது ராஜ்யத்திலுள்ள 6,000 மைல் நீளக் கடற்கரையில் 12 கோடி ஏக்கர் மீன் பிடித்தலுக்கு ஏற்றது. அவைகளில் 40 லட்சம் ஏக்கர்தான் இப்போது மீன் பிடிப்பிற்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அதாவது, 1/30 பகுதி தான் இப்போது பயன்படுத்தப்படுகிறது. 29/30 பகுதி பயன்படுத்தப்படவில்லை. எல்லாப் பகுதிகளிலும் மீன் பிடித்து மீன் சேகரிப்பை அதிகரித்தால் உணவுப் பற்றாக்குறை நம் ராஜ்யத்தில் நிச்சயமாக இருக்காது.

[Vidwan T. Muthukannappan] [17th September 1958]

கடைசியாக, உணவு சம்பந்தமான பொறுப்பு, அறிவு, ஆற்றல், அனுபவம் அனைத்தும் கொண்ட அகத்துறை அமைச்சரிடம் இருப்பதால் உணவுப் பஞ்சம் வந்து விடுமோ என்று கொஞ்சமும் அஞ்ச வேண்டாம். “அச்சமில்லை, அச்சமில்லை, அச்சமென்பதில்லையே” என்று சொல்லிக் கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* SRI M. PATANJALI SASTRY : Sir, I will be very brief in my remarks. Let me start by congratulating the Hon. Minister on the very encouraging and reassuring statement that he has placed before the House. But I have a suspicion about these statements. We had such statements before by both the Central Government and the State Government, and most of them have been belied. Notwithstanding these statements, the food situation has been steadily deteriorating. We have, during the last eleven years after Independence, imported foodgrains of the value of over a thousand crores of rupees, and there is no end to this kind of import. We do not know in the foreseeable future when this kind of import is going to stop. The other day the Central Food Minister laid the responsibility squarely on the States for feeding the population of their respective territories. So, instead of being complacent and supposing that monsoons are favourable and that food crops are coming up all right, let us import a sense of urgency in tackling the food problem and try to solve the food situation ourselves without relying upon the assistance of the Central Government or foreign imports.

While the food supply situation is said to be favourable, prices are admittedly soaring. The Government note explains it by saying that it is due to the scarcity in certain northern States like Uttar Pradesh, Bihar, West Bengal and Orissa. This explanation is hardly convincing. After the institution of the zonal arrangement (each zone being considered to be self-sufficient, and transport being banned from one zone to another), there is no obvious reason why the scarcity in other States or other zones should make any impact upon the grain markets of this zone. It is difficult to understand this reasoning. Therefore, I submit that perhaps the cause is to be sought elsewhere. Are our Government really satisfied that the grain merchants here are not storing grains with a view to exploit the consumer later by increasing the prices? I have a suspicion that they are storing. Why not force the grain merchants to disclose their stocks, put a ceiling on the prices, purchase and distribute them through fair price shops? In fact, that is the suggestion made by the Government of India. This is what is stated in the Note : “The Government of India were not agreeable to release any more foodgrains from their stocks but suggested that the State Government may itself enter the market and procure the requisite foodgrains for distribution through the fair price shops.” It is said that if the State Government enter the market, the prices would push up, and that way there would be great difficulty. But, why not impose a ceiling on the prices? If that is done, the difficulty will be overcome to a certain extent. Instead of relying upon the monsoons which may or may not be favourable and on the statistical self-sufficiency contingent upon

17th September 1958] [Sri M. Patanjali Sastry]

favourable monsoons which may not turn out to be favourable after all, I would respectfully submit that the Government should try to fix a ceiling on the prices of foodgrains, force the grain merchants to disclose their stocks, procure the available or the necessary stocks and distribute the same among the poor people at reasonable rates. I think that will be the best short-term solution instead of trying to increase the production through major irrigation schemes and all those things. Now, the prices are soaring. The hon. Member Sri John Asirvatham has given a vivid description of the situation. It shows how within the last few months or within the last one year or so, the prices of foodgrains have tended to soar. If this is to be curbed and if foodgrains are to be made available at reasonable prices to the common people, to the poor classes, there should be a short-term solution rather than solely relying upon increasing food production through major irrigation schemes. Thank you, Sir.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : கனம் தலைவர் அவர்களே, இரண்டு நாட்கள் உணவு நிலைமைபற்றி விவாதம் இங்கே நடந்தது. இந்த விவாதத்தை நான் வரவேற்கிறேன். அரசாங்கம் தன் கடமையைச் செய்வதற்கு இது மிகவும் உபயோகமாக இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். நானும் விடாமல் உணவு நிலைமை எப்படி இருக்கிறது என்பதைப்பற்றிப் பத்திரிகைகளில் கவனித்துக்கொண்டு வருகிறேன். கவலைப்படவேண்டிய நிலைமையில் நாம் இல்லை என்பது ஒருபுறம் இருக்க கவலைப்படவேண்டியவர்களாகவும் நாம் இருக்கிறோம் என்பது இருக்கக் கூடிய நிலைமையை நன்றாகக் கவனித்துக்கொண்டு வருவார்களுக்குத் தெரியும். உணவுப் பிரச்சினைதான் மிகவும் முக்கியமான பிரச்சினை, மக்களுடைய ஜீவாதாரமான பிரச்சினை. இந்தப் பிரச்சினையைப் பொறுத்த வரையில் நாம் சரியான வழியில் சென்றுகொண்டிருக்கிறோமா, தப்பான வழியில் சென்றுகொண்டிருக்கிறோமா என்பதைப்பற்றி இந்தச் சட்ட மன்றமும் நன்றாக உன்னிப்பாகக் கவனித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும். இந்த வகையில் அரசாங்கத்திற்கும் தக்க யோசனைகளை அவ்வப்போது உறுப்பினர்கள் சொல்லிக்கொண்டும் வரவேண்டும். இந்த முறையில் இந்த விவாதத்தில் கலந்துகொண்ட கனம் அங்கத்தினர்கள் யாவருக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

எதிர்க் கட்சியிலுள்ள சில அங்கத்தினர்கள் இதைச் சர்க்காக வைத்துக் கொண்டு சர்க்காரின் கொள்கையை ரொம்பக் கடுமையாக எதிர்த்தார்கள். அரசாங்கத்தின் போக்கைப்பற்றிக் கடுமையாகத் தாக்கவேண்டுமென்று பேசினார்கள். எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அடிக்கடி உலக நாடுகளையெல்லாம் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு வருகிறவர் இங்கே வந்து பார்க்கும்போது அவருக்கு எமாற்றம், வருத்தம். அதனால் ஒருவிதமான அபிப்பிராயம். ஆகவே அவர்களும் சர்க்காரைத் தாக்கினார்கள். கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ஆதித்யன் அவர்கள் ரொம்பக் கடுமையாகத் தாக்கினார்கள். இந்த அரசாங்கம் தவறே செய்துகொண்டு வருகிறது என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். அவர்களும் கொஞ்ச காலம் இந்தக் கட்சியோடு தொடர்பு வைத்துக்கொண்டிருந்தவர்தாம். அதற்க்கப்பற்றும் தான் பிரிந்தார்கள். இங்கே சேர்ந்திருந்த காரணமாகத்தான் இவ்வளவு விஷயமும் அவர்களுக்குத் தெரிந்ததோ என்னவோ? எதிர்க் கட்சியிலிருந்து ஸ்ரீ ரசா கான் அவர்களும் கடுமையாகத் தாக்கிப் பேசினார்கள். அவர்கள் கவலை எல்லாம் “இங்கே பேசி என்ன பிரயோசனம்? விலை நாளுக்கு நாள் அதிகமாகிக் கொண்டிருக்கிறதே” என்பது தான். இன்று பேசிய கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ஆசீர்வாதம் அவர்கள் விலை ஏறுமுகமாக இருக்கிறது என்பதை எடுத்துக்காட்ட ஒரு பட்டியலைச் சமர்ப்பிப்பதன் மூலம் தன்னுடைய கடுமையான ஆட்சேபத்தை வெளியிட்டுவிட்டார்கள். அவர்கள் கொடுத்த விவரம் எனக்கு மிகவும் உபயோகமாக இருந்தது. அதில் தவறு இல்லை. ஆனால் அரசாங்கம் இந்த உணவுப் பிரச்சினையில் திட்டவட்டமாக என்ன

[Sri M. Bhaktavatsalam] [17th September 1958]

நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பதற்கு யாரும் எந்த யோசனையையும் வெளியிட்டிருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ஆசீர்வாதம் கொடுத்தது கூட வெறும் புள்ளிவிவரம் தான். அந்தப் பட்டியலில் கிராம்பு விலை, குங்குமப்பூவின் விலை—இதையெல்லாம் கொடுத்தார். என்னிடத்தில் குங்குமப்பூவின் விலை, கிராம்பு விலை ஒன்றும் கிடையாது, அரிசி விலை தெரியும். இன்றைக்குக் காலையில் கூட நிலைமை எப்படி இருக்கிறது, உணவு தானியங்களின் விலை எப்படி இருந்து வந்திருக்கிறது என்பதையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு தான் வந்தேன். ஆனால் குங்குமப்பூ விலையைப் பார்க்கவில்லை. கிராம்பு விலையைப் பார்க்கவில்லை. கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ஆசீர்வாதம் இவற்றினுடைய விலைகளையெல்லாம் கொடுத்தார். அவர் கொடுத்த புள்ளிவிவரங்களின்படி பார்த்தாலே தெரியும். எல்லாவற்றினுடைய விலையும் ஏறிக்கொண்டிருக்கிறது. அரிசி விலை தான் ஏறியிருக்கிறது என்பதில்லை. இதர உணவு தானியங்களின் விலை தான் ஏறியிருக்கிறது என்பதில்லை. எல்லாவற்றினுடைய விலையும் ஏறியிருக்கிறது. யுத்தம் என்று வந்தால் மேலும் இந்த விலைகள் எப்படி உயருமோ என்கிற எண்ணம் எங்களுக்கு இல்லாமல் இல்லை. ஆனால் இந்த விலை எப்போதும் ஏறிக்கொண்டு தான் இருக்கிறதா? குறைந்தது இல்லையா? இப்படி ஏறுவது அபாயத்தின் விளைவா? இதையெல்லாம் நாம் சிந்தித்துப்பார்த்துத்தான் ஆகவேண்டும். இப்போது விலை அதிகமாக இருக்கிறது. உடனடியாக விலை குறைவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்கிறார்கள். உண்மை தான். கடைசியாகப் பேசிய ஸ்ரீ பதஞ்சலி சாஸ்திரிகளும் கூடச் சொன்னார்கள். “பின்னால்தான் அளக்கும் பெரிய திட்டங்களிலேயே கவனம் செலுத்திக்கொண்டிருந்தால் போதாது. இன்றைக்கு விலை ஏறுவதைத் தவிர்க்கவேண்டும்” என்றார்கள். அதற்கு என்ன செய்வது? ஒன்று செய்யலாம். கட்டுப்பாட்டை மறுபடியும் கொண்டு வரலாம். கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டுவந்து இந்த விலைக்குத்தான் விற்க வேண்டும் என்று செய்யலாம். அது விவசாயிகளையும் பாதிக்கும். அரசாங்கமும் கட்டுப்பாட்டைக்கொண்டு வருவதைத் தவிர வேறு நிலைமை இல்லை என்றாலொழிய, கட்டுப்பாட்டை மீண்டும் கொண்டு வருவது என்றால், மிகவும் யோசித்துத்தான் ஆக வேண்டும். கட்டுப்பாடு கொண்டு வருவது என்றாலும் அதை மக்கள் விரும்புவார்களா என்பது ஓர் பிரச்சனை. இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு உணவு தானியங்களின் விலை குறைந்தது என்பது நம் எல்லோருக்கும் தெரியும். அப்போது சட்டசபையிலுள்ள அங்கத்தினர்கள் உணவு தானியங்களின் விலை இப்படிக்குறைந்ததே, இதனால் விவசாயிகள் பாதிக்கப்படுகிறார்களே, இப்படி அதிகமாகக் குறையாமல் இருக்க அரசாங்கத்தார் என்ன செய்யப் போகிறார்கள் என்று கேட்டார்கள். அப்போது “விலை குறைவது விவசாயிகளைப் பாதிக்கத்தான் செய்யும். ஓரளவுக்கு மேல் விலை குறைந்தால், அரசாங்கம் உணவு தானியங்களை வாங்கி விவசாயிகள் நஷ்டப்படாமல் பார்த்துக் கொள்ளும்” என்று உறுதி அளித்தேன். அரசாங்கமும் மிகவும் பொறுப்போடு அப்போதிருந்த நிலைமையைக் கவனித்து வந்தது. உற்பத்தி நன்றாக இருந்தது. கொஞ்சம் ஏற்றுமதி செய்யவும் நம்மால் முடிந்தது. விலை மிகக் குறைந்த விட்டாலும் விவசாயிகள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். இப்போதுள்ள நிலைமையைக் கவனித்துப் புள்ளி விவரம் கொடுத்திருக்கிறோம். பருவ மழை தவறினால் விவசாயம் எப்படிப் பாதிக்கப்படும் என்பதையும் நாங்கள் உணராமல் இல்லை. அதையும் சமாளிக்கக்கூடிய நிலைமையில் நாம் இருக்க வேண்டும். இன்றைக்கு நம்முடைய டார்செட் 46 லட்சம் டன்னுக்கு மேல் இன்னும் 8 லட்சம் டன் உற்பத்தி செய்தாக வேண்டும் என்பது. இதைப் பெருக்குவதற்குப் புதிதாகத் திட்டங்களைப் போடவேண்டுமென்பதில்லை. விவசாயிகளுடைய பொருளாதார நிலைமை பாதிக்கப்படாமல் இருப்பதற்கும் தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டாக வேண்டும். உணவு தானிய விளைச்சலை அதிகரித்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறோம். சில ஆண்டுகளின் சராசரி விளைச்சலுடன் ஒப்பிட்டால், இப்போது விளைச்சல் 15 சத விதம் அதிகரித்திருக்கிறது. இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டம் முடிவதற்குள் இதை 30 சத விதமாக அதிகரிப்பதற்கான—அதாவது, இன்னும் 15 சத விதம் உற்பத்தி செய்வதற்கான—திட்டங்களைத் தான் நாம் நிறைவேற்றிக்கொண்டிருக்கிறோம். விளைச்சலை இன்னும் அதிகப்

6-20
p.m.

[Sri M. Bhaktavatsalam]

உணவு மண்டலம் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், அரசாங்கம் ஒரு யோசனையைக் கவனிக்கும் என்று குறிப்பிட்டேன். சென்னை ராஜ்யத்தை எந்த ராஜ்யத்துடனும் சேர்க்க வேண்டாம் என்றும், இதைத் தனி உணவு மண்டலமாக ஆக்க வேண்டுமென்றும் மத்திய சர்க்காரிடம் நாங்கள் சொன்னோம். அதற்கு மத்திய சர்க்கார் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. சென்னை யைத் தனி உணவு மண்டலமாக ஆக்க வேண்டுமென்று நாங்கள் கோரிய போது, சென்னையில் உணவுப் பற்றாக்குறை இருந்தது. அந்தப் பற்றாக்குறை எங்களுக்குக் கவலையளித்தது. அந்த நிலைமையில் “இந்த ராஜ்யத்தில் பற்றாக்குறை இருக்கும்போது கேரளாவிற்கோ மற்ற ராஜ்யங்

[Sri M. Bhaktavatsalam] [17th September 1958]

கனக்கோ இங்கிருந்து உணவு தானியங்கள் அனுப்பப்பட்டால், இங்கே யுள்ள பற்றுக்குறை அதிகமாகும்; ஆகவே இந்த ராஜ்யத்தைத் தனி மண்டலமாக ஆக்குங்கள்” என்று மத்திய சர்க்காரிடம் சொன்னோம். அதற்கு, மத்திய சர்க்கார் “உங்களுக்கு எவ்வளவு பற்றுக்குறை இருக்கிறதோ, அதைப் போக்குவதற்கு நீங்கள் உணவு தானியங்கள் கோருங்கள். நாங்கள் கொடுப்போம். உங்கள் ராஜ்யத்தைத் தென் மண்டலத்தில் சேர்க்கிறோம்” என்று சொல்லி, எங்கள் கோரிக்கையை நிறைவேற்ற வில்லை.

ஆனால் இன்று, உணவு தானியங்களைப் பொறுத்த வரையில், சென்னை ராஜ்யத்தில் பற்றுக்குறை இல்லை. உணவு நிலைமைபற்றி எவ்வளவோ குறை சொல்ல முடியும். ஒரு சிலர் பட்டினியாக இருப்பதாகச் சொல்ல முடியும். ஒரு சிலர் சாப்பாடு கிடைக்காமல் தவிப்பதாகச் சொல்ல முடியும். அந்த நிலைமை எங்கேயும்தான் இருக்கிறது. உதாரணமாக, 5—6 லட்சம் டன்சுள் உபரியாக உணவு தானியங்களை உற்பத்தி செய்துவிட்டு, அதை மற்றவர்களுக்குக்கூடக் கொடுக்காமலிருக்கும் ஆந்திர ராஜ்யத்தில் வறுமை யுற்றிருப்பவர்களும், பிச்சை எடுப்பவர்களும் இல்லையா? வறுமை ஒரு விஷயம், உணவுப் பஞ்சம் வேறு விஷயம். இன்று நமது ராஜ்யத்தில் உணவுப் பஞ்சம் இருக்கிறதா என்றால், இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். நம் ராஜ்யத்தில் இப்போது உணவுப் பஞ்சத்தை நீக்கிவிட்டோம். இந்த அரசாங்கத்தைப் பலமாகத் தாக்க விரும்புவவர்களும் இதை மறுக்க முடியாது.

எதற்கெடுத்தாலும் சர்க்கார் புள்ளி விவரங்கள் கொடுக்கிறார்கள் என்றும், அவைகளை எப்படி நம்புவது என்றும் குறிப்பிடப்பட்டது. நான் கூட புள்ளி விவரங்களைக் கவனிக்க வேண்டாம் என்று தாழ்மையுடன் சொல்லிக்கொள்வேன். ‘The proof of the pudding is in the eating of it’ என்று ஒரு ஆங்கிலப் பழமொழி உண்டு. கனம் அங்கத்தினர்கள் உணவு நிலைமையை அந்த முறையில் கவனிக்கலாம். இப்போது நாம் மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து ஒரு மணி அரிசி கூட வாங்கவில்லை. மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து நமக்குக் கோதுமை வருகிறது என்பது வாஸ்தவம்தான். மற்றப்படி அரிசிக்கு அவர்களிடம் கையேந்தி நிற்கும் நிலைமையில் இன்று நாம் இல்லை. அவர்களும் கொடுப்பதில்லை, நாமும் கேட்பதில்லை. இப்போது ஆந்திராவிலிருந்து சென்னைக்கு அரிசி வருவது குறைந்துவிட்டது. கோளாவிற்கு நம் ராஜ்யத்திலிருந்து 2½ லட்சம் டன் உணவு தானியம் ரெயிலில் போயிருக்கிறது என்று சொன்னேன். ஒரு கனம் அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டதுபோல, கோளாவிற்கு உணவு தானியங்கள் இங்கிருந்து லாரியிலும் போயிருக்கக் கூடும். இருந்தாலும், அரிசி இல்லை என்ற புகார் இந்த ராஜ்யத்தில் இப்போதில்லை; அரிசி கிடைக்கவில்லையே யென்ற புகார் இப்போது இந்த ராஜ்யத்தில் எங்கேயும் இல்லை. இது லிருந்து, இங்கே உற்பத்தி பெருகியிருக்கிறது என்பதும். நம் தேவைக்குப் போதிய அளவு உணவு தானியங்கள் இங்கே இருக்கின்றன என்பதும் தெளிவாகப் புலனாகிறது என்பதைக் கனம் அங்கத்தினர்கள் கவனிக்க முடியும்.

சென்னையை ஏன் தனி உணவு மண்டலமாக ஆக்கக் கூடாது என்று சில கனம் அங்கத்தினர்கள் கேட்டார்கள். இப்போதுள்ள தென் உணவு மண்டலத்தில் இதர ராஜ்யங்களுடன் நம் ராஜ்யம் இருப்பதினுள்ள சாதக பாதகங்களை ஆராய்வோம். விவசாயத்தைப்பற்றிப் பேசும்போது, விளைபொருள்களின் விலைகளைப்பற்றியும் பேசுகிறோம். உணவுப் பிரச்சனையைச் சமாளிப்பதற்கு சர்க்காருக்கு முதுகெலும்பாக இருப்பவன் விவசாயி. அந்த விவசாயி உற்பத்தி செய்யும் பொருள்கள் சரிவர விற்பனையாக வேண்டும். அவைகளுக்குப் போதிய விலை கிடைக்க வேண்டும். விளை பொருள்களின் விற்பனைக்கு நல்ல வாய்ப்பு இல்லாவிட்டால், விவசாயம் செழித்தோங்க முடியாது. விற்பனைக்குக் கூட்டுறவு முறையிலும், மற்ற முறைகளிலும் வழி காண வேண்டும். சென்னையை மாத்திரம் ஒரு உணவு மண்டலமாக வைத்து சென்னையின் உணவு தானியங்கள் வெளியே விற்பனையாகாதபடி சென்னைக்கு ஒரு வேலி போட்டுவிட்டால், சென்னையிலுள்ளவர்கள் அவை களை இந்த ராஜ்யத்தில் தவிர வேறு எங்கே விற்க முடியும்? மேலும்,

17th September 1958] [Sri M. Bhaktavatsalam]

அவ்வாறு செய்துவிட்டால், சென்னைக்கு உணவு தானியங்கள் வெளியிலிருந்து தேவைப்படும் காலத்தில், அவைகளை நாம் வெளியிலிருந்து பெற முடியாது; மத்திய அரசாங்கத்தின் அனுமதி பெற்றுத்தான் அவைகளை நாம் வெளியிலிருந்து பெற முடியும். இப்போது தென் உணவு மண்டலத்திலுள்ள நான்கு ராஜ்யங்களிலும் இந்த நான்கு ராஜ்யங்களின் உணவு தானியங்களின் புழக்கமும் இருக்க முடியும். இப்போதுள்ள தென் உணவு மண்டலத்தில் சென்னை ராஜ்யம் இருப்பதால், நமக்கு மற்றுமொரு அனுசூலம் இருக்கிறது. நம் ராஜ்யத்தில் தஞ்சாவூர் போன்ற இடங்களில் குறுகிய காலத்தில் சாகுபடி செய்யப்படும் குறுவை அரிசியை நம் ராஜ்யத்தில் யாரும் சாப்பிடுவதில்லை. தஞ்சாவூர்க் குறுவைப் பயிரைப்பற்றிக்கணம் எதிர்க் கட்சி உபதலைவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். இப்போது கேரள ராஜ்ய மக்கள் நம் ராஜ்யக் குறுவை அரிசியை அதிகம் சாப்பிடுகிறார்கள். சென்னை ராஜ்யம் மாத்திரம் ஒரு தனி உணவு மண்டலமாக இருந்தால், நமது குறுவை அரிசியை விற்பது கஷ்டமாகிவிடும். நமது ராஜ்யத்தைத் தனி உணவு மண்டலமாக ஆக்க வேண்டும் என்ற யோசனை எங்களுக்கு இருந்தபோது, தஞ்சாவூர் விவசாயிகள் எங்களிடம் வந்து, “நாங்கள் உற்பத்தி செய்யும் குறுவை நெல்லை இங்கே வேறு யாரும் வாங்க மாட்டார்களே. கேரளாவில்தான் அதை வாங்குகிறார்கள். அந்த ராஜ்யம் தனி உணவு மண்டலமாக ஆகிவிட்டால், எங்கள் குறுவை நெல்லை எங்கே விற்போம்? அப்போது நாங்கள் எங்கள் ‘க்ராப் பாட்டர்ன்’-ஐயே மாற்ற வேண்டியிருக்கும்” என்று சொன்னார்கள். தீர் ஆலோசித்த பிறகே, இந்த யோசனையை நிறைவேற்றுவோம் என்று அவர்களிடம் சொல்லியனுப்பினோம். ஆகவே, இப்போதுள்ள தென் உணவு மண்டலத்தில் நம் ராஜ்யம் இருப்பதால், நமக்குப் பெரிய அனுசூலம் இருக்கிறது. ஆந்திராவில் இப்போது அரிசி உபரியாக இருக்கிறது. ஆனால், அந்த அரிசி இந்த மண்டலத்திற்கு அப்பாலுள்ள பஹார், உத்தரப் பிரதேசம் முதலிய ராஜ்யங்களுக்குப் போவது தடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதன் காரணமாக, நம் ராஜ்யத்தில் அரிசியின் விலை அதிகம் ஏறவில்லை. ஆந்திராவிலிருந்து அந்த ராஜ்யங்களுக்கு அரிசி போயிருந்தால், நம் ராஜ்யத்தில் அரிசியின் விலை இன்னும் ஏறியிருக்கும். ஆனால், மத்திய அரசாங்கத்தார் ஆந்திராவில் எவ்வளவு அரிசி உபரியாக இருக்கும் என்று நன்றாகக் கணக்குப் போட்டு, அந்த அரிசியை வாங்கித் தென் உணவு மண்டலத்திற்கு வெளியேயுள்ள ராஜ்யங்களுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். ஆகவே, தென் மண்டல ஏற்பாட்டில் நமக்குப் பெருத்த அனுசூலம் இருக்கிறது. தென் மண்டல ஏற்பாடு நமக்குப் போதிய பலன் அளிக்காவிட்டாலும், இதனால் பாதகம் இல்லை என்றும் அனுசூலமே என்றும் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

6-30
p.m.

கணம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ஆதித்யன் ஒன்று சொன்னார். வேறு சில கணம் அங்கத்தினர்களும் அதைக் குறிப்பிட்டார்கள். அவர்கள் கூறிய விஷயம் என்னைத் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: I felt that there was a demand for Nellore rice in Madras. May I know from the Hon. Minister whether attempts are being made to prevent Andhra rice from coming to Madras either at the Governmental level or at the business level?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I do not think that there is any attempt to prevent Andhra rice from coming to Madras. It is a question of prices. They expect higher prices than what we would pay. So, the stocks are held up. That is the position.

அன்று பேசிய கணம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ஆதித்யன் அவர்கள் ‘புதிதாக டெனன்ட் என்று ஒரு கிளாஸ் எதற்காக அமைத்திருக்கிறார்கள்?’ என்று சொன்னார்கள். இன்றுகூட எதிர்க் கட்சி உப-தலைவர் அவர்களே குத்தகை தார் எதற்கு என்று கேட்டார்கள். குத்தகைதாரர் என்று எப்படி

[Sri M. Bhaktavatsalam] [17th September 1958]

ஏற்படுகிறார்? நிலம் உடையவர்கள் தங்கள் நிலத்தில் தாங்களே சாகுபடி செய்ய முடியாத நிலைமையில் இருக்கும்போது, அல்லது தங்களிடம் இருக்கும் அதிகமான நிலங்களில் எல்லாவற்றையும் தாங்களே சாகுபடி செய்ய முடியாது என்கிற நிலை ஏற்படும்போது குத்தகைக்கு விடுகிறார்கள். குத்தகைக்கு யாரும் விடுவது இல்லை என்கிற நிலைமை இருந்தால், குத்தகைக்காரர்களைப்பற்றிக் கவனிக்க வேண்டாம். குத்தகைக்கு விடுவது என்கிற நிலைமை இருக்கும்போது குத்தகையைக் கட்டுப்படுத்தி, குத்தகைக் காரர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்காமல் இருக்க முடியாது. இப்போது தான் இந்தமாதிரியான கொள்கை அமுலுக்கு வருகிறது என்பதில்லை. சென்னையில் இருக்கக்கூடிய அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரியும். ஒரு வீட்டுக்குச் சொந்தக்காரனாக யார் வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். அதில் குடியிருப்பவனுக்கு ஒரு பாதுகாப்பு வேண்டும், வீட்டின் வாடகையை வீட்டுக் காரன் நினைத்தபடி உயர்த்தக் கூடாது, நினைத்தபடி குடியிருப்பவர்களை மாற்றக் கூடாது என்பதற்காக வாடகைக் கட்டுப்பாட்டு மசோதா கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அதைவிட முக்கியமானது நிலம். இங்கே குத்தகைக் காரன் உழைத்துப் பாடுபடுகிறான். அவனுக்கு விவசாயத்தில் உற்சாகம் இருக்க வேண்டுமென்றால், அவனுக்குப் பாதுகாப்பு இருக்க வேண்டும். அவர்களை நாம் மதிக்காமல் விட்டுவிட்டால் விவசாயம் தான் பாதிக்கப்படும். புதிதாகக் குத்தகைக்காரர்கள் முனைக்கவில்லை. ஏற்கனவே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் உழைத்துப் பயிரிடுகிறார்கள். அவர்களுடைய நிலைமையை நாம் அனுதாபத்தோடு கவனிக்கக் கடைமைப்பட்டிருக்கிறோம். வீடு என்றால் ஒரு மனிதன் அதைக் கட்டுகிறான். நிலத்தை அப்படி யாரும் கட்டுவதில்லை. இயற்கை அன்னை தந்த செல்வம் அது. நிலம், நீர், காற்று இவை ஒன்றையும் யாரும் படைக்கவில்லை. எல்லோருக்கும் பொதுவாக இறைவனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவை அவை. ஆகவே அவை எல்லோருடைய தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்யக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும். நிலத்தின் விளைவு எல்லோருக்கும் கிடைக்க வழி செய்ய வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டாக வேண்டும்.

ஆனால் மற்றொன்று சொன்னார்கள். சிறிய சிறிய நிலமாகத் துண்டாடி விட்டால், எப்படி விவசாயத்தைப் பெருக்க முடியும் என்பதாகச் சொன்னார்கள். நம் நாட்டில் நூற்றுக்கு 90 பங்கு சிறிய விவசாயிகள்தாம். அவர்கள் மட்டும் விவசாயம் செய்கிறார்கள், அக்கறையோடு விவசாயத்தில் போதிய கவனம் செலுத்துகிறார்கள் என்று எப்படிச் சொல்வது? பெரிய விவசாயிகள் தாம் அக்கறை காட்டுவார்கள், சிறிய விவசாயிகள் காட்ட மாட்டார்கள் என்பது தப்பான அபிப்பிராயம். கிராமப் பக்கம் சொன்றால் தெரியும். 'சிறிய சிறிய நிலமாக இருந்தாலும் போதும், கொடுங்கள், நாங்கள் பயிரிடுகிறோம்' என்று சொல்கிறார்கள். நிறைய நிலம் இருப்பவனைவிடக் குறைவாக நிலம் உள்ளவன்தான் விவசாயத்தில் அதிக அக்கறை காட்டுவான் என்பதை நான் சொன்னால், வெறும் வாதத்திற்காக எதிர்க்கலாம். கொஞ்சம் நிலம் உடையவர்களுக்குத் தான் நிலத்தின் அருமை தெரியும்.

இங்கே கம்பனைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டது. காலையில் கூடக் கம்பனா, காப்பியனா என்கிற விவாதம் கேள்வி நேரத்தில் நடந்தது. கம்பன் காவியச் சுவையை நன்றாக அனுபவிக்கின்ற புலவர்கள் பலர் இங்கே இருக்கிறார்கள். கம்பருக்குத் தம்மை வைத்துக் காப்பாற்றிய சடையப்ப வள்ளலிடம் மிகவும் அதிகமான மதிப்பு. ராம பட்டாபிஷேகத்தைப் பற்றிச் சொல்ல வரும்போதுகூட, சடையப்பன் மரபில் வந்தவர்கள் மகுடத்தை எடுத்துக் கொடுக்க வசிட்டன் புனைந்தான் மௌலி என்று சடையப்பரை எல்லோரும் நினைக்கும்படியாக அந்த இடத்தில் அவர் பெயரை வைத்திருக்கிறார். இப்படி அங்கங்கே முக்கியமான பத்து இடங்களில் சடையப்பரைப்பற்றிச் சொல்கிற கம்பர் தசரதன் நாட்டு மக்களை யெல்லாம் நன்றாகப் பேணி வளர்த்தான் என்பதற்கு ஒரு உதாரணம் சொல்கிறார். சடையப்பன் அங்கே குறிப்பிடவில்லை. சடையப்பர் அதிகமாக நிலம் உடைய ஒரு பெரும் வள்ளல், பெரிய நிலச்சுவாந்தார். சடையப்ப வள்ளல் எப்படி நிலத்தைப் பேணி வளர்த்தாரோ, அப்படி தசரதன் நாட்டு மக்களைப் பேணி வளர்த்தான் என்று கம்பர் சொல்லி

[17th September 1958] [Sri M. Bhaktavatsalam]

6-40
p.m.

யிருக்கலாம். ஆனால் நாட்டு நிலைமையை நன்றாக உணர்ந்த கம்பர் என்ன சொன்னார்? ஒரே ஒரு வயலை உடைய விவசாயி அந்த வயலை எப்படிக் கண்ணுங் கருத்துமாகப் பேணிக் காப்பாற்றுவானோ, அப்படி நாட்டு மக்களைப் பேணி வளர்த்தார் தசரதர் என்கிறார். ஆகவே நிலம் குறையக் குறைய சாகுபடியில் உற்சாகம் குறையும் என்கிற ஜயம் வேண்டாம். அப்போதுதான் இன்னும் கண்காணிப்புடன் விவசாயிகள் நடந்துகொள்வார்கள். அந்தக் காலத்தில் மாடு வைத்துப் போரடிக்க வில்லை, யானை கட்டிப் போரடித்தார்கள் என்று பாட்டுப் பாடி மகிழலாம். ஆனால் அன்றைக்கு இருந்த நிலைமை வேறு. நல்ல செழுமையான நிலம். இத்தனை ஜனத்தொகை கிடையாது. இப்போது ஜனத்தொகை அதிகமாகியிருக்கிறது. அப்போதிருந்த நிலம்தான் இப்போது. நிலம் அதிகப் படவில்லை. இப்போதுள்ள ஜனத்தொகைக்கு ஏற்ப நம் ராஜ்யத்தின் தேவை உணவு சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் எவ்வளவு என்று கணக்குப் போட்டிருக்கிறோம், போடாமல் இல்லை. உணவு தானியம் பயிரிடப்பட வேண்டிய இடங்களில் 'கமர்ஷியல் க்ரோப்' பயிரிடுகிறார்கள் என்று குற்றம் சாட்டினார்கள். அதைத் தடுக்க வேண்டும் என்கிறார்கள். விவசாயிகளுடைய நிலைமை—பொருளாதாரத்தில்—எப்படி இருக்கிறது என்பது நமக்குத் தெரியும். காலணுலாபம் எதில் அதிகம் வருகிறது என்று பார்த்துப் பயிரிட்டு வாழவேண்டிய நிலைமையில் விவசாயி இருக்கிறான். நட்டம் வந்தாலும் நீ இதைத்தான் பயிரிட வேண்டும் என்று அவனைக் கட்டாயப்படுத்தக்கூடிய நிலைமையில் நாம் இல்லை. அவனை நாம் கட்டுப் படுத்த முடியாது. அதோடு இன்றைய தினம் 'கமர்ஷியல் க்ரோப்' பயிரிடக்கூடியநிலத்தின் விலைநீரணம் மிகவும் குறைவு. பதின்மூன்று லட்சம் ஏக்கராக என்றால் இருபதாயிரம், முப்பதாயிரம் ஏக்கராவில் வேண்டுமானால் 'கமர்ஷியல் க்ரோப்' பயிரிடலாம். இதுவும் வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட முடியாது. நமக்கு அதுவும் வேண்டியிருக்கிறது. நமது ஆடைத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ள நமக்குப் பருத்தி வேண்டும். பருத்தி விளைச்சல் இந்த ராஜ்யத்தில் 2½ லட்சம் டன்லிலிருந்து 3½ லட்சம் டன்னாகப் பெருகியிருக்கிறது. பருத்தியை அவ்வளவு பயிரிடுவதால் உணவு உற்பத்திக்கு ஒரு பாதகமும் ஏற்படாது என்றுதான் கூற விரும்புகிறேன்.

நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டு வந்தாலும், அவை நன்றாக பயன்படுத்தப்படவில்லை என்று சில கனம் அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். பத்திரிகைகளில் சில ராஜ்யங்கள் சம்பந்தமாக இவ்வாறு கூறப்பட்டால், இந்த ராஜ்யத்தைப்பற்றியும் இந்த சபையில் இவ்வாறு சொல்வது சரியல்ல. பத்திரிகைகள் வேறு சில ராஜ்யங்களைப்பற்றி இவ்வாறு எழுதுகின்றன. நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களைப் பொறுத்த வரையில், நம் ராஜ்யத்தைப் பத்திரிகைகள் பாராட்டுகின்றன. நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களின் உபயோகத்தை இந்த ராஜ்ய விவசாயிகள் எல்லோரும் நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பாசன வசதி செய்து கொடுக்கப்பட்டுள்ள இடங்களில் தண்ணீர் முழுவதையும் விவசாயிகள் விவசாயத்திற்கு நன்றாகப் பயன்படுத்துகிறார்கள். அதிகப்பட்ச சாத்தியமான நிலங்களுக்கு பாசனத் திட்டங்களின் தண்ணீர் உபயோகிக்கப்படுகிறது. மேலும் சிறு பாசனத் திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதில் இப்போது கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது. ஒவ்வொரு பாசனத் திட்டமும் பூர்த்தியானவுடன் அத்திட்டத்தினால் கிடைக்கும் தண்ணீர் முழுவதும், ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர்சுட வீணாக்கப்படாமல், விவசாயத்திற்குப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இதற்கு, விவசாயிகளை நாம் பாராட்ட வேண்டும்.

ரசாயன உரங்களை எடுத்துக்கொண்டால், அவை நம் ராஜ்யத்தில் பற்றுக் குறையாகத்தான் இருக்கின்றன. சிந்தியில் உற்பத்தி செய்யப்படும் உரம் போதவில்லை. மத்திய அரசாங்கத்தார் ரசாயன உரங்களை இறக்குமதி செய்கிறார்கள். ஆனால் அன்னியச் செலாவணி நெருக்கடியானது போதிய அளவு ரசாயன உரம் இறக்குமதி செய்யப்படுவதற்குக் குறுக்கே நிற்கிறது. இருந்தாலும், மத்திய சர்க்கார் ரசாயன உரங்களை வெளி நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்து குறைந்த விலைக்கு எல்லா ராஜ்யங்களுக்கும் கொடுக்கிறார்கள். அவர்கள் இன்னும் அதிகமாக ரசாயன உரங்களைக் கொடுத்தால்தான், கணிசமான அளவிற்கு உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியும். இன்னும், பற்றாக்குறையைச் சமாளிப்பதற்காக 'கம்போஸ்ட்'

[Sri M. Bhaktavatsalam] [17th September 1958]

உரம் பசுந்தான் உரம் ஆகிய உரங்களை ஏராளமாக உற்பத்தி செய்து விவசாயிகளுக்குக் கொடுப்பதில் கவனம் செலுத்தப்படுகிறது. விவசாயிகளும் இந்த உரங்களை நன்றாகப் பயன்படுத்தி வருகிறார்கள் என்பதைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

ஆகவே, உணவு நிலைமை சம்பந்தமாக நாங்கள் சுய திருப்தியோடு—அல்லட்சியமாக—இல்லாமல், உணவு தானியங்களின் உற்பத்தியைக் கணிசமான அளவிற்கு, அதாவது எட்டு லட்சம் டன் உபரி வரக்கூடிய அளவிற்கு, பெருக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன், அதற்கான திட்டங்களை உருவாக்கி நிறைவேற்றி வருகிறோம். உணவு தானியங்களின் விலைகள் ஏறியிருக்கின்றன என்றால், அது கவலையைத் தருகிறது. உணவு தானியங்களின் விலைகள் உயர்ந்தால், அவைகளைக் குறைப்பதற்காக நடவடிக்கையும் எடுப்போம். அதே சமயத்தில் அவைகளை உற்பத்தி செய்யும் விவசாயிகளுக்குப் பாதகம் ஏற்படாத முறையில் நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டு தான் வருகிறது. உணவு சம்பந்தமான திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதில் எல்லோருடைய ஒத்துழைப்பையும் நாங்கள் கோருகிறோம். கணம் அங்கத்தினர்கள் உணவு நிலைமையை நன்றாக ஆராய்ந்து உணவுப் பிரச்சினையைச் சமாளிப்பதற்கு உருப்படியான யோசனைகளைச் சொன்னால், அவைகளைப் பரிசீலித்து ஏற்றுக்கொள்ள அரசாங்கம் தயாராயிருக்கிறது. அத்தகைய ஒத்துழைப்பு இந்த மன்றத்தில் அரசாங்கத்திற்குக் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN: I shall put the amendment of the hon. Member Sri Mohamed Raza Khan to vote.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: The Hon. Minister may request me to withdraw the amendment, Sir.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I shall be most happy, Sir, to request the hon. Member and the other hon. Member Dr. John not to press the amendments in the light of what I have stated.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: I followed the gist of the speech of the Hon. Minister. I take it that it is a very forceful speech. He dealt with all the aspects of the matter. In view of that, I beg leave to withdraw the amendment moved by me.

The amendment of Sri Mohamed Raza Khan was, by leave, withdrawn.

MR. CHAIRMAN: Dr. V. K. John, are you withdrawing your amendment?

DR. V. K. JOHN: I press my amendment, Sir.

MR. CHAIRMAN: I shall put the amendment of Dr. V. K. John to vote. The question is—

'Add the following at the end of the motion—

“and on such consideration, this House condemns the policy of the Government which is leading the State and the country to an economic crisis resulting in the rise in the cost of agricultural products and the cost of living.”

The amendment was put and lost.

17th September 1958]

MR. CHAIRMAN : I shall now put the amendment of the Hon. Sri M. Bhaktavatsalam to vote. The question is---

'Add the following at the end of the motion--

"and on such consideration, this House approves the policy of the Government."'

The amendment was put and carried.

MR. CHAIRMAN : I shall now put the motion, as amended, to vote. The question is--

'That the Statement in regard to the general food situation in Madras State be taken into consideration and on such consideration, this House approves the policy of the Government.'

The motion, as amended, was put and carried.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

V.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 145. Notification issued with G.O. Ms. No. 2266, Home, dated 9th August 1958, regarding amendment to rule 290 of the Madras Motor Vehicles Rules, 1940.

* 146. Notification issued with G.O. Ms. No. 2261, Revenue, dated 23rd June 1958, regarding determination of basic annual sum in respect of Avanam Estates I to VI in Pattukottai taluk—Order under section 68 of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948 (Madras Act XXVI of 1948).

